

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra F.L. Liebenberg (1810-1894)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 224. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes02tom-shoot-idm140648092435472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Dog var det langt fra, at han følte sig ulykkelig over at være bleven saa gammel. Tværtimod. Han elskede Livet, var taknemmelig for hver sollys Dag og hver stjerneklar Aften, som det blev ham forundt at opleve, og udtalte tit, at han aldrig havde været saa tilfreds som nu i den høje Alder. Ikke én af hans Interesser var bleven lammet eller blot svækket. Han fulgte skarpt med i Literatur og Politik, levede i Samhu med alt det Bedste, der skete, opstod og fremkom, anlagde sin gamle Maalestok og dømte strengt med en stille Fasthed.

Han havde næsten ikke været udenfor Danmark; han kunde ikke mange Tungemaal, læste derfor helst og til Stædighed kun de nordiske Sprog og af og til noget Tysk. Men denne Begrænsning gav ham i det Sproglige en Styrke. Han havde den fineste Sprogsans. Den ringeste Sprogfejl saarede hans Øre; han led selv under smaa Anstød mod god Ordføjnning og Sætningsbygning, og han frydede sig som en Yngling ved al Skønhed i det Sproglige. Han nød i højste Grad smukke Vers og en Prosa, hvori der var Liv og Glimt.

Nogle faa Gange greb hans yngre Venner en Lejlighed til at vise ham, hvad Pris de satte paa ham. Første Gang skete det ved Oehlenschlägerfesten i 1879. Liebenberg gik da i sit 70de Aar. Han indtog Forsædet ved Festmaaltidet, og som en Art Stedfortræder for den store afdøde Digter modtog han Festtalen. Til den Dag havde Schandorph skrevet den smukke Sang til ham, der maler hans Væsen. Da han fyldte 80 Aar, var han for skrøbelig til at kunne hyldes offentligt. En af hans Trofaste, Direktør Pietro Krohn, indbød nogle Faa til en lille Middag for ham. Men alle Aviserne bragte vistnok da Artikler, der lod hans kritiske Talent og ihærdige Flid, hans gavnlige Livsarbejde og hans humane Personlighed vederfares Retfærdighed.

Det var en Glæde at rose gamle Liebenberg, saa længe han endnu gik om iblandt os. Ethvert venligt Ord faldt i saa godt et Jordsmon i hans Sind. Nu skal vi aldrig se hans elskværdige Ansigt mere — og det er en trist Sysselsættelse at skrive Mindeord over sine afledte Venner.